

ПО РЪКАТА

Обходихме пристанища, кждето хората
за поздравъ ни подвикваха на чуждъ езикъ, —
разбирахме, че съсъ сърдечность ни говорятъ
и весело отвърщахме имъ съ друженъ викъ.

Свѣтътъ изглеждаше смиренъ и чудно - хубавъ
отъ тоя литналъ по рѣката параходъ:
цѣлъ день догонвахме на бѣлата палуба
бездѣйността на пролѣтния небосводъ.

Привечеръ слѣзохме въвъ сумрачни лагуни
и корабтъ се плъзна въ разтопенъ металъ, —
това е нашенския пълноводенъ Дунавъ —
изъ огнени блата водитѣ си разлялъ.